

Мед мудрості нашої

Ніна Бічуя

І, відпустивши їх, узяв псалтир, у смутку розігнув її, і ось що мені відкрилося: "Об чім печалишся, душе моя? Навіщо родиш в мені сум'яття?" І потому зібрав я слова ті, що полюбилися мені, і уклав їх за порядком, і написав. Якщо вам останні не вподобаяться, начільні хоча б возьміте...

З "Повчання" Володимира Мономаха

Він управляв свій сад і годував бджіл. Робив це також і батько його, і дід, і того батько й дід, а давала їм земля плоди у споконвічній щедрості своїй, а бджоли збирали мед із буйного земного цвітіння — і не знали вони ані голоду, ані скрути, ані сумління не докучало їм, бо праведним був їхній труд, руки землю голубили й милували, красно милували та голубили, отож і він управляв свій сад і годував бджіл.

Бували дні вдатні, траплялися й лихі, однак він зроду не нарікав, бо бачив у тій зміні належний плин життя, котрого не можна перемінити ані одвернути жодним робом.

І коли одного дня він постеріг, що руки йому вже згрубіли, а пальці втратили давню гнучкість і вправність, а сонце було неначе настирливіше, ніж зазвичай, бо лізло в очі, аж вони сльозавили, а втома ще задовго перед вечором, до полудня пригинала плечі, — коли він таке постеріг, то зі спокоєм утямив, що прийшла до нього та пора, коли важко самому управляти сад і годувати бджіл. Так він запримітив зненацька й відразу свою старість і свою самотність, — тота не докучала йому перше, він навіть не зауважував її, позаяк усе забирали бджоли й сад, з тим були його помисли, довкола того оберталося життя. Тепер, коли він запримітив свою самотність, він запримітив також і те, що, забравши його силу, сад і бджоли залишили йому щось інше, з чим важко впоратись — був то час, котрий він не годен тепер зужити на щось, бо вмів тільки управляти сад і годувати бджіл. Відчував самого себе у тім часі, і свої обважнілі, тягаруваті руки, і свою присивілу бороду, і втому в плечах — усе те просилося в часу з нікчемною, непристойною для садівника і бортника безсилою квалістю: залиш, не руш, обмини, а час не обминав, у часі оберталося: його сад, що був тепер не такий задбаний і плеканий, як перше, його руки, гудіння бджіл, навіть саме сонце. Усе те було не так залежне само від себе й одне від одного, як залежне від часу, від його невимовного й невідворотного руху, котрий сам себе не виявляв нічим, затаєний і хитрий, а лиш позначав усе доокіл, немов ставив зарубки упродовж свого шляху, якби на кпини ставив ті зарубки, бо ж ніколи не вертав назад.

Єдине, чим він міг тепер заповнити ту прірву, що йменувалося часом, — то спогади. Бачив себе малим, на чиємусь коліні, був тоді захищений од того, що поймає часом, бо ж не усвідомлював, як матиме колись його аж досить, — а тільки для того й

матиме, аби розуміти, як мало його має і як мізерно мало мав.

Бачив себе уповні сил, коли, здавалося, з нього виходила така потуга, така міць, що змушувала рости дерева, й веліла спадати дощеві, й гриміти громові, й бджолам — творити мед; а й тоді не міркував про час, не дбав про нього, просто знав, що йому не раз бракує дня, аби управляти свій сад і годувати бджіл, тоді пробуджувався скоріше од сонця, од землі, огорнений свіжістю, зоставленою ніччю, йшов у свій сад, де гілля вгиналося на врожай, де в'язався грудкою зеленою і терпкою юний плід на молоденькому дереві, і де чутно було, як вгризається в землю корінь, аби утвердити той плід і дати йому розвитись. Він гадав, що все те йде з його рук, з його невтишимого бажання управляти свій сад; а тепер він сидів і дивився на сотворене власними руками; воно ж нечутно й поволі йшло услід за часом кудись, до чогось, чому він не знав назви або ж не хотів навіть визначати того — з якогось там приводу не хотів чи не вмів — і приводу також не назвав би; усе йшло поволі кудись за часом, і він так само йшов, нікуди не йдучи водночас, не зрушуючись із місця навіть.

Тоді він затуляв долонями обличчя і вже не бачив нічого: ані свого саду, ані самого себе, ані неба — йому спало на думку, що, коли не хочеш бачити неба, не треба запинати його величезною плахтою, досить зімкнути повіки, аби не бачити неба; і ця думка була ще одним ствердженням, що небо те — поза ним, само з себе, і перебуває довіку, хоч би він його й не бачив.

Дивився на бджіл, котрі носили свій взяток до вуликів, і чим довше дивився, тим дивнішим було йому, що вони отак носять той мед йому у користь, а він — над ними, поза ними; бачать вони його чи не бачать — а він є, і вони — для нього, він збирає плоди їхньої праці, а вони, несвідомі того, носять і носитимуть медовий взяток, пахучий трунок, ліпитимуть соти — а він збиратиме плоди їхньої праці, свідомий того, що вона йому потрібна, а коли потрібна — належить, отже, йому.

І земля давала плоди своєї праці, не тямлячи, що він бере їх так само, як мед, — бере щось незаперечно належне йому, хоча тільки він сам, із власної потреби і завдяки власній волі дійшов висновку, що йому те все належить, він над тим господар. І ріка давала йому, несвідомо давала — рибу, і воду, і він брав; і ліс давав дерево і вогонь, а він брав, брав більше, ніж вони могли дати, бо примножив їхні можливості своїми руками і мислю. І знову ж таки — він був свідомий того, що бере, а вони давали цілком безвідні, залежні і водночас вільні завдяки саме тій безвіднос-ті й неусвідомленню своєї залежності.

За тим ще раз прийшов мент, коли йому захотілось долонями затулити обличчя, аби прикликати видимість зникнення всього доокруж, крім нього самого, — то було тоді, як раптом, маючи час до роздумів, довших від дня і ночі, дійшов мислі, що, може, над ним так само, як він над бджолами, і над садом, і над землею, стоїть хтось, хто збирає плоди його праці (а якої праці, якої ж то праці, коли тими плодами, зродженими землею і його руками, користує він сам, хіба не правда — тільки він сам?), — а таки ж беруть щось у нього, не може бути, аби все було зроджене для нього, для того, аби дарувати йому щось, а він сам — для того, аби брати, і множити дане і взяте. Над ним

стояло щось, було, існувало щось, жахливо свідоме своєї влади над ним, а він досьогодні не відав того, як брали його взяток, творений ним солодкий трунок,— чим же користало те щось, котре він раптом уловив, усвідомив у дивну і єдину, може, в житті мить одкровення? Де був, у чому полягав сенс його буття? Чень же не в тім, щоб лиш користа-ти, і брати, і помножувати,— а в чім же, в чім? І який його мед, котрий він несвідомо вкладав у соти, що будуть вибрані, і витиснені, і покинуті кимось потому — що ж той мед? Прийшло в душу його сум'яття, і не було дороги, на котру міг ступити, щоб пізнати непізнане, щоб визволитись од сум'яття, од того, що, невидиме, чигало на нього зі спокоєм певності у своїй всесильності. А тоді в його сад, вже досить занедбаний і дещо здичавілий, увійшла жінка. Молода й гарна, вона відгортала гілля дерев руками, не прикривала одслонені перса, а тільки відгортала зелене гілля, і відгортала довге волосся, котре вкривало її мало що не всю, стелячись по плечах вділ. То хоча вона була молода й гарна, він не подивував, що прийшла саме до нього, бо він був мудрий, а округлість її грудей, і тужавий лук стегон, і спів нап'ятої тятиви її ніг були красномовніші од усіх слів, і навіть красно-мовніші од радісного пламеніння очей, з котрим прийшла вона до нього, бо хотіла прийняти, дістати пізнання чогось тривожного, гарячого, і він відчув себе дужим, і ще дужчим завдяки своїй мудрості, і дав їй пізнання того тривожного й гарячого, за котрим вона прийшла, і був для нього в тому рятунок від його сум'яття, бо сам він визволився від нього в тому гарячому, необхідному й тривожному, а заспокійливому водночас. Він дав їй пізнання, вона ж дала йому себе — дала, свідомо свого дару, і якраз у тому, що вона була свідомо свого дару, зріло спасіння від сум'яття.

Порятований, він зумів досягнути те, над чим даремно бився на самоті: щось, що стояло над ним, потребувало мислі його — легкої й важкої, народженої в муках чи впійманої несподівано,—це, напевно, було оте, для чого обертався в часі і збирав плоди землі, ріки, лісу, то був сенс його рук, його тіла — задля того все існувало, аби хтось, невизначений, невідомий, незнаний, збирав мед його мудрості — думку. І, жахнувшись, він відчув на собі невтримний тягар, якби сам обернувся бджолою, затисненою двома не-' делікатними, грубими, важкими пальцями,— і знов обступило його сум'яття, постійно вчувалась чиясь, невидима, але важка присутність, і усвідомлював він свою залежність, і це було найгірше — не так сама залежність, як — відтепер — повсякчасне й гірке усвідомлення її.

Пробував не мислити — заховати для себе своє; намагався вбирати в себе світ — білі руки жінки, запах її тіла, зелене гілля дерев, круглу корону на вистиглій головці маку, смак овочу, хрускіт гілки під ногою, тепло вогню і прохолоду води. А хоч він приймав це в себе, вбирав, усмоктував, все одно йому чогось бракувало — може, усвідомлення себе самого в світі, зв'язку з ним (який би не був, а таки зв'язок), а зв'язок той давався тільки завдяки мислі, інакше годі було розчинитися, відчувати себе спільником усього сутнього; без мислі плавалося на поверхні викинутою, зайвою тріскою; видаленим геть непотрібом. Він розумів, що те, невідоме й незбагненне, котре стояло над ним і присутність якого він так важко відчував, відміряло йому ось звідти й

доти, якраз рівно стільки, скільки зможе дати, скільки буде потрібен,— стільки й триватимуть у часі його руки, тіло, його ноги, що топчуть землю, несвідому свого завдання. Він увійде одного дня в ту землю, позоставивши тому, невідомому, гіркуватий і чистий мед своєї мудрості. А не бажав собі того — бути наперед витисненим, бути пограбованим, хтось, хто заздалегідь знав, як усе з ним скінчиться й подіється, потребував сили його — не сад узяв силу, не плекані бджоли, а те, оте інше, без імені і без обличчя, і він не бажав скоритись йому, запрагнув сам визначити собі час і сам розпорядитися собою. Гадав, що вмиратиме важко, і не тому, що сам розпорядився собою і визначив час кінця свого, одбираючи в себе життя, буде так тому, що обтяжувало його знання і те, що відав, прийнявши в себе, і що беріг у собі, а не виказав нікому.

Одну лиш мав утіху, що сам розпорядився собою, що вільний, бо сам визначив день і мить свого скону, і вже не належав нікому й нічому, і ніщо не спивало меду його мудрості.

А коли він умирав, то стояла при ложу — не бачена, не помічена — доля його, і затуляла собі обличчя, аби не пробила назовні усмішка — впілжаліс-лива, а впілгірка, а впіл — зневажлива: знала, що не сам він призначив свій час, не сам розпорядився собою — лиш сталося так, як мало статись; саме так усе й мало бути, а не інак, хоч він не відав об тім нічого, і добре було йому з тим.

А коли він умирав, стояла біля ложа жінка, і при персах її пручалось дитя, їхній син новонароджений, котрого він не бачив ані разу, котрому не встиг сказати ані слова — а однак, сам того не відаючи, вклав у душу сина тягар своїх знань, і дитя тримало, несвідоме того тягаря, нелегкий дар у малих долонях, а він умирав і дивувався, чому вмирає легко, хоча нікому не виповів, що відає і знає.

А син по ньому управляв сад і годував бджіл...